

Werk

Titel: Herbarium Amboinense, plurimas conpleteens arbores, frutices, herbas, plantas ter...

Jahr: 1743

Kollektion: Zoologica

Werk Id: PPN369546733

PURL: http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PID=PPN369546733|LOG_0203

OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=369546733>

Terms and Conditions

The Goettingen State and University Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Goettingen State- and University Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept the Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Goettingen State- and University Library.

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Contact

Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen
Georg-August-Universität Göttingen
Platz der Göttinger Sieben 1
37073 Göttingen
Germany
Email: gdz@sub.uni-goettingen.de

CAPUT VIGESIMUM PRIMUM.

Arbor Spiculorum. Caju Caloway.

Caloway duplex est, latifolia & angustifolia, quæ iterum duplex est. Latifolia est arbor medio-cris, ramos gerens utcunque rectos, firmos, & virides, quorum folia superiora plerumque sunt inordinata, inferiora vero bina & terna simul in una rami parte; Folia hæc sunt longa & angusta, majora illis Canarii, firma, ab utraque parte acuminata, decem & undecim pollices longa, tres ac tres cum di-midio lata, pallide virentia, paucisque tenuibus & nigricantibus costis pertexta. Truncus haud multo crassior est illo Calappi.

Eius lignum pallide flavescit, & siccum albicat, quibusdam in locis nigricantibus venis distinctum, seu filamentis variegatum, quæ circa cor adeo concurrent, ut *Novella nigra* simile sit lignum, estque por-ro satis grave & durum, quales & reliquæ hujus arboris partes.

Angustifoliæ speciei alia varietas observatur, quæ multo breviora gerit folia, quam præcedens, sed quæ paulo latiora sunt. Alia insuper species, quæ latifoliæ magis adcedit, folia gerit decem & duodecim pollices longa, tres quatuorque lata, horum vero costæ sunt frequentiores ac parallelæ, inferior ipsorum pars ex cæruleo virescit, uti *Palala* secundæ & tertiae, quorum saporem hujus arboris folia quoque habent. Hujus lignum magis albet & mollius est quam præcedentis, sine nigris maculis, nihilominus tamen durabile ad tecta.

Tertia ac proprie angustifoliæ species folia gerit tredecim ac quatuordicim pollices longa, tres quatuorque lata, inferius glauca, paucis obliquis costis donata, suntque firma, in junioribus ramis sunt alternata, & in orbem simul locata, inferius nempe quinque ac sex, superius octo in circulo quasi disposita, quæque flaccida sunt & deorsum dependent, interstitia nodorum pedem circiter longa sunt, viridique cortice obducta, in longis ramis superiores isti circuli in quinque firmos ramulos dividuntur, quorum quatuor in orbem ponuntur, ac quintus incurvus eminet, ex octo, novem, & decem foliis formati, eodem modo positis, quæ decem ac undecim pollices longa sunt, binos lata, omnia per flacciditatem dependentia, ac tali modo penicillum Partisan referunt, ubi vero hi quinque ramuli exoriuntur, circulus est ex decem vel undecim foliis compositus, quæ non dependent, sed oblique eriguntur, atque post sesquipedale interstitium aliis exoritur circulus, ex octo novemque foliis formatus, que omnium longissima & firmissima sunt, atque transversaliter instar radiorum stellæ emittuntur.

Hujus speciei truncus angulosus & sulcatus est instar illius *Lansii*. Lignum vero durum, grave, plurimisque nigris maculis variegatum, quam in ulla antecedente specie, circa cor obscure cinereum est, instar *Novella nigra*, videturque siccum esse, sed subtili imprægnatum est pinguedine, unde & flammam facile concipit, claramque excitat, odorem vero fundit instar piscis saliti & tosti.

Per ingentem siccitatem tam raro fructus producit, ut nunquam illos viderim, licet varios ejus truncos excidi jussirim, nec incolæ mihi istos notare poterant.

Nomen. Latine *Arbor spiculorum*, ac prima species latifolia, secunda & tertia species angustifolia & æraginea, ac peculiariter quoque tertia stellata. Malaice *Caju* & *Danu Caloway* a subsequenti ejus usu, ac sic quoque Amboinice *Manu Caloway* seu *Oebat Caloway*, h. e. *pharmacum contra arundinacea jacula*. In Hitoe *Aylanu Selu*, ex similitudine foliorum piscis *Geep*, alii Hitoenfes hanc vocant *Haul Amuret*. Ternatice *Gabi Gabi*, h. e. *Pangil*, seu nutu clamare.

Locus. Hæc arbor raro obcurrit, ac tantum inventum in monticulis.

Uſus. Lignum aptum est ædificiis ac potissimum ipsarum tectis, quum graves ex ipso postes formari nequeant. Tenera ejus folia masticata, vulneribusque inposita, ex telis jaculatoriis, *Caloway dictis*, contraria-

XXI. H O O F D S T U K.

Caloways-Boom.

Caloways-boom is tweederlei, breedbladige en smal-bladige, die weder tweederlei is. De breedbladige is een middelbare boom, met veel regte, stijve, en groene takken, waar aan de voorste bladeren meest zonder order staan, maar de agterste twee en drie by malkander, en dat aan de eene zyde van den tak, de bladeren zyn lank en smal, grooter dan die van de *Canari*-boom, stijf, agter en voren toegepriest, tien en elf duymen lank, drie en drie en een half breed, doots-groen, met weinige subtile en zwartachtige ribben. De stam werd niet veel dikker, dan een *Calappus*-boom.

Het bout is bleek-geel, en besterk't witachtig, hier en daar met zwartachtige aderen, ofte draadjes gespikkeld, en omtrent het bout zo acht vy maikauer, dat 't de *Novella nigra* gelykt, voorts redelyk zwaar en hard, dog droog, gelyk alle deelen des booms zyn.

Het smalbladige heeft eenige verandering, want eene soorte heeft wel korter bladeren, dan de voorgaande, maar die wat breder zyn. Een andere soorte, die meer met 't breedbladige over-een-komt, heeft bladeren mede tien a twaalf duimen lank, drie en vier breed, maar de ribben zyn meerder, en lopen parallel, de onderste zyde is blauw-groen, gelyk aan de *Palala* de tweede en derde, welkers smaak deze bladeren ook eenigzins hebben. Het bout is wat witter en weker, dan 't voorige, zonder de zwarte slippeltjes, niet te min durabel in 't dakwerk.

De derde en eigentlyk smalbladige, heeft bladeren der-tien a veertien duimen lank, drie en vier breed, van onderen regt-blaauw of Spaans-groen, met weinige schuinze ribben, en stijf, aan de jonge takken staanze met heerten, en in kringen van malkander, te weten, agter vyf en ses, voor acht in een kring, maar de voorste zyn slap, en hangen nederwaarts, de plaatzen tusschen de kringen zyn omtrent een voet lang, en met een groene schorje bedekt, aan de lange takken verdeelen haer, de bovenste kringen in vyf stijve ryskens, waar van de vier om de middelste staan, en dragen boven een kroon van acht, negen, en tien bladeren in voor/schreve situatie, tien en elf duymen lank, twee dito breed, alle wegens baare slappigheid afhangende, en zo een quaft van een Partijaan vertonen-de; daar deze vyf takjes t'zamen stoten, staat een kring van tien of elf bladeren, niet hangende, maar schuyns over eynd, en na een spatie van anderhalf voet, een andere kring van acht en negen bladeren, de langste en stijfste van allen, en regt over-dwers, als de stralen van een ster.

De stam van dezè soorte is wat hoekig, en gevoort, als die van de *Lanze*-boom; het bout mede hart, zwaar, en met meerder swarte spikkeltjes dan alle de voorgaande, omtrent het bout donker-grauw, gelyk de *Novella nigra*; 't schynt droog, maar heeft een subtile vettigheid, daarom het vuur ligt onfangende, en helder brandende, doch riekt als gebrande zoute visch.

Het draagt zo zelden vruchten wegens zyne groote droogte, dat ik ze tot noch toe niet gezien heb, hoewel ik verscheide stammen heb laten omkappen, en de Inlanders wistenze my ook niet te beduyden.

Naam. In 't Latyn *Arbor spiculorum*, de eerste soorte latifolia, de tweede en derde angustifolia & æraginea, en in 't byzonder de derde stellata. Op Maleys *Caju* en *Danu Caloway*, van 't volgende gebruyk, en zo in 't Amboinsch *Manu Caloway* of *Oebat Caloway*, dat is *Pharmacum contra aundinacea jacula*. Op Hietoe *Aylanu Selu*, van de gelykenisse der bladeren na den *Visch Geep*; andere Hitoëzen noemen hem *Haul Amuret*, Op Ternatse *Gabi Gabi*, dat is *Pangil*, of roepen met een wenk.

Plaats. Dezen boom word mede weinig gevonden, en dat alleen op luchtige bergkens.

Gebruik. Het bout is bequaam tot den buysbouw, meest tot 't dakwerk, want men kan geen swaare stijlen daar van hebben. De jonge bladeren geknouwt, en op de wonden gelegt, die van *Werp-pylen* *Caloway* gemaakt

Eta, ramenta & fragmenta extrahunt, quæ ex ipsis inhærent vulneribus; Caloway enim longa sunt tela ex acuta aruñdine aliove ligno confecta, quæ ex manu vibrantur, Ceratensi populo vulgatissima, quæ noxia admodum sunt instrumenta vulnerantia, atque ad ossa penetrantia in ramenta facile diffiliunt, vel ipsis tam firmiter inhærent, ita ut evelli nequeant, quin disrumpantur. Piscis Gepe hanc quoque malignam habet naturam, quod homines pusillis navigiis insidente vulneret in pedibus vel brachiis eodem modo ac Caloway, a quibus utrisque hæc arbor suum fortita fuit nomen, ac folia formam. Alii masticata vel contrita folia anthracibus inponunt, ut magis intumescant, & disrumpantur. Ejus lignum foco etiam conductit.

Tabula Centesima Sexta

Rānum exhibet Arboris spiculorum, quæ Caju Caloway incolis dicitur:

CAPUT VIGESIM. SECUNDUM.

Clompanus major. Clompan.

Hæc arbor Eriophoro quam simillima est, ejus autem rami non ita ordinati sunt, nec truncus spinis obfessus est, nec cortex ita albicat quam Eriophori, cæterum ejusdem altitudinis & crassitie. Folia plerumque in ramorum summo progerminant longis in petiolis, qui ad finem incurvantur, atque inordinati sunt. Septem autem folia petiolo simul insident, plerumque in orbem, Eriophori foliis simillima, sed majora, & superius latissima, ac subito in apicem desinentia, horum medium novem pollices longum est, tres cum dimidio latum, reliqua tria lateralia pollice breviora sunt, firmiora, & crassiora illis Eriophori, inferne viridia, superne pallidiora.

Flores concavum referunt calicum, ex quatuor vel quinque petalis formati obliquis, & retrorsum flexis, fere instar Papajæ floris, in medio autem pistillum erigitur, ex albo flavescens ac viscosum, quod ad basin obscure rubet, odoris ingratia.

Fructus bursam refert uno latere rectam, altero incurvam, instar crescentis lunæ, incurvum gerens apicem instar harpagnis, externe primo viridis, dein croceus, ac demum nigricans, ex brevi crasso que petiolo dependens, quique maturus ad rotundam dehicit partem. Putamen exterius durum est, semi-digitum crassum, interne ex incarnato colore eleganter rubet, in multis cellulas divisum, in quibus officula locata sunt rubra pellicula obducta, atque sub hac tenuis ac nigra gluma. Officula hæc siccæ inposita sunt medullæ, multis fibrillis perteæ instar Tamarindi fructuum. Quodvis officulum Fabæ magnitudinem habet, oblongo-rotundum, externe nigerrimum, non autem splendens, interne albicat, estque durum, ac pinguisimum, ita ut oleum ex illo exprimi possit.

Si cortex incidatur, album exstilla lac, quod statim inspissatur instar calcis, sed paucissimum, & in petiolis non observatur: Vulgarium arborum lignum est album, molle, & fragile, si vero arbor sit vetusta, cor gerit flavum & duriusculum, per longitudinem striatum instar ligni Ciati, ex quo Bandenes & Ceramenses asperes fecant, ad cistas & scrinaria opera, lignum hoc, licet sit leve, in aqua fundum petit, quum sit fungosum, & aquam inbibat.

In Macassara hæc arbor in tantam non excrescit altitudinem quam Amboinenis, sed magis extensa est, & crassorem gerit truncum, si floreat, tetur spirat odorem, qui per ventum ad longam percipitur distantiam. Lignum ibi quoque flavescit, ac quodammodo ruffescit, & per longitudinem striatum est, quod ad crassos adhibetur asperes, ex quibus Æthiopes sepulchra & minora formant navigia.

Nomen. Latine *Clompanus major*. Malaice *Clompan*. Macassarice *Calompon*. Bandaice *Fougul*, quidam hanc vocant *Eriophorum silvestrem*, contra Ternatenes *silvestrem Maroccum*, quum subsequentem *Clompanum* minorem domesticam putent esse.

Locus.

zyn, trekt de splinters en stukken uyt, die van dezelve in de wondre zyn steken blyven, want Caloway zyn lange pylen van scherp riet, of ander hout gemaakt, die men uyt de band schiet, by de Ceramse Volkeren zeer gemeen, een snood geweer 't welk in 't quetzen op het beeh stoten de, ligt splinterd, of in 't been zodanig steken blyft, dat men 't zonder stukken niet uyt trekken kan. De Visch Gepe is mede van die booze natuure, dat by de luyden in kleene praauwen zittende, dikwils in een arm of been schiet, als een Caloway, van welke beyde dezen boom zynen naam, en de bladeren baare gedaante hebben. Andere leggen de geknownde of gewrevene bladeren op de bloedsweren, die ze sterckelyk optrekken, en tot 't breken brengen. Zyn hout kan men tot brandhout gebruyken.

De honderd en zesde Plaat

Vertoont een Tak van de Splinter-boom, die Caju Caloway by de Inlanders genaamt wert.

XXII. H O O F D S T U K.

De groote Clompan-Boom, ofte de wilde Capox-Boom.

Deze boom is den Capox-boom zeer gelyk, doch de takken wassen juyst in zulken order niet, ook heeft den stam geene doornen, en de schorff is zo wit niet als aan den Capox-boom, voorts van dezelfde dikte en boogte. De bladeren hangen meest aan 't voorste der takken, op lange steelen, dewelke aan 't eynde krommen, en zonder order staan, 7. bladeren teffens op eenen steel, meest in een kring, de Capox-bladeren gelyk, maar groter, na voren wat breed, en schielijk in een spits eyndigende, het middelste is 5. duymen lank; 3. dito breed, de andere 3. te weerzyden telkens een duym korter, styver, en dikker, als de Capox-bladeren, binnen zynze wat groen, van buyten wat bleeker.

De bloemen zyn als een bol kelkje, van 4. a 5. blaadjes gemaakt, scheef, en agterwaarts gebogen, schier als de bloemen van Papaja, in de midden met een hoornetje, van verwe wit-gel, en als besmeerd, op de grond donker-rood, van reuk vuyl.

De vrucht is als een beurs, doch de eene zyde is regt, en de andere krom als een wassende Maan, met een kromme spits voor op, als een baak, van buyten eerst groen, daarna boog-gel, en ten laatsten swartachtig, aan een korte dikke steel hangende, ryp zynde, aan de ronde zyde open berstende. De buytentje bolster is hart, en wel een halve vinger dik, binnen is ze schoon incanaat-rood, in vele Cellen verdeeld, daar innen korls leggen met een rood vlies bekleed, en daar onder een swarte dunne schaal. Deze korls leggen in een droog merg, met vele vezelingen doortrokken, gelyk de vruchten van Tamarinde. Ieder korl is in de groote van een boon, langwerpig rond, van buyten pikswart, doch niet glimmende, 't binnense is wit, hardachtig, doch zeer vet, zo dat men oly daar wyt persen kan.

Als men in de schorff kapt, komt een witte melk voor den dag, doch word terstond droog, als kalk, maar zeer weinig, en is aan de steelen niet te zien; 't hout van de gemeene bomen is wit, week, en breeksaam, maar als den boom oud word, krygt by binnen een geel en hardachtig hout, in de lengte gestrept als Kiaten-hout, waar van de Bandanezen en Cerammers planken zagen, tot Kistjes, en voor de Schrynwerkers bequaam; dit versch hout al is 't ligt, zinkt evenwel in 't water, om dat het voos is, en 't water inzuigt.

Op Macasser werd deze boom zo hoog niet als de Amboinsche, maar meer uytgebreyd, en dik van stam, als by bloeyd, geeft by een wrylen reuk van zig, die de wind verre voerd; 't hout is aldaar ook geelachtig, na den rossen trekkende, in de lengte geadert of gestreept, gebruikelijk tot dikke planken, waar van de Mooren haren graven maken, als mede praauwen.

Naam. In 't Latyn *Clompanus major*. Op Maleys Clompan. Macassaars Calompon. Bandanees Fougul, sommige noemen hem wilde Capok-boom, daar en tegen de Ternatanen wilde Marocca, om datze de volgende kleene Clompan voor de tamme houden.

Plaats.